

Konsertin hjá Dusika

– hóskvöldið 15. okt. í fimleikarhøllini í Fuglafjarðar skúla

Úr Norðanættini kom Egmont Ouverturan. Stynjandi oman úr Skarðinum. Flettingin gekk upp á tað besta. – Skinnini lógu so gáloysin á kjallaragólvinum og hugdu upp undir loft við dólsum eygnahvarnum og spurdu eigarán – ella knæbóndan: »Fert tú ikki at lurtu eftir Dusika í kvöld?« – Dusika, Dusika, Dusika... tað má vera ein frægari veður. Ikki hevði tað verið burturvið, at farið og vita hvussu feitt var.

Ein lyfti – annar lætti, tá ið mett varð. Onkur stillfóru skilamaður metti: Báðu megin 60 pund. – Onkur annar: Nei, hann kemur ikki til tey 60 – hann hevur gingið alt ov ovarlaga. Og mong eru orðini, og væl sita tey, tá ið tað er um seyð. Ikki gekst so væl at siggja hvat bismarin segði, tá ið flett varð í teim skýmliðu kjallarunum, og verri tá ið roykstovan var karmurin um flettingina. Ít var at siggja, um tað var á prikknum ella á strikuni. Glámlýsið gjørdi, at eitt pund varð lagt afturat. Sjáldan kom fyrri, at talið var minni, hóast eyguni á metingarmonnum vóru sum á einum glóðkotti.

Egmont ouverturan dansaði fyrri tær – dusaði út og inn. Onkuntíð sást tú vilini verða drigin – gallið loyst og leysablóðið renna. De Unges Symfoniorkester í Københavns amt var komið

Dusika

15/10 1992.

higartil Føroya at hava konsertir – mitt í flettingartíðini. Hóskvöldið 15. okt. var hesin veður vístur fram í fimleikarhøllini í Fuglafjarðar skúla. Eitt væla lið av ungdómi. Tey vóru kanska ikki blivin hagføst enn í teirra spæli – so ung tey vóru, men ljómurin frá

teimum kendist fløvandi í hesum tíðum, hvar samfelagið búskaparlíga hvørki er á prikknum ella á strikuni. Hesi ungu hava ikki gjørt verðina verri – tvørtur í móti. Skaldakynstrið í spæli fer at menna tey. Vældæmda Egmont Ouverturan gav ein linna til tey

sjálvi og áhoyrararnar. Floymur av vælaljóði nært við okkum, og fekk hesa fletting at verða sjáldsama. Har stóð Beethoven mitt í rokanum og dró vilini – sum um hann hevði ikki gjørt annað alla ævi sína. Dirigenturin Niels Granvig dugdi bara væl at tumma henda veður. Um hann paðaði Egmont Ouverturuna onkuntíð, fór skinnit at siga frá.

Rachmaninoff, Rachmaninoff – Klaverkonsert nr. 2, opus 18 Moderato – Adagio – Allegro scherzando. Soleiðis var heitið á tí næsta stykknum, tey spældu. Her kom tann væla flettingarmaðurin – Poul Rosenbaum fram. Tí skuldu bara hoyrt og sæð hvussu hann tummaði klavertangentamar. Ikki bert var hann góður klaverfletari, men hann var eisini ein sannur røktingarmaður, sum hann baldist á tangentunum. Tað høvuðsvarta dissið fek somu røkt sum tað hvíta G'íð. Summar tíðir stóð hann á síni ups, og leit út yvir hagan, og læt lötuna vera silvurvovnað. Men til tíðir var hann ein vitugur rabbinari, sum smurdi páskasveitan á durastavirnar í huga tínum hetta døkka, dimma heystarkvöld. Ungur var Rachmaninoff, tá ið hann gjørdi hetta stykkið – lítið eldri enn tey, sum spældu hetta kvöldið. Satt at siga ljóðaði

orkestrið betur nú enn fyrru ferð, men tað kanska tí tey fingi sjáldsama gott kraftfóður frá Poul Rosenbaum. Lítið skal til, fyrri at tað skal verða á prikknum.

Schubert gamli var við teimum hetta kvöldið. Glómurnar í tí ófullfíggaðu Symfoni nr. 7 – Allegro moderato – Andante con moto skimaðist íkring og kendi fylgið. Ílter at siga um henda symfoni verður aftur spæld í Fuglafirði, men sjáldsamt og forkunnugt var at sita undir bergmálinum í hesum stykki. Celloimar vóru eitt sindur smádnar í byrjanini, men vundu land so við og við. Okkurt úr hesum stykki varð tíkið uttan rætta, men ikki verri enn so, Niels Granvig fekk tann størsta partin í rætt til seinast og síðst. Soleiðis er at fáast við livandi tónleik. Onkuntíð fellur okkurt av, men hvat – ikki var tað verri enn so, at tað ikki gjørdi pylsuna.

L'Arlesienne Suite nr. 2 var síðsta stykkið, ið spælt varð hetta kvöldið. So vakurt, so vakurt. Nú var komið í rætt. Dirigenturin vandaði sær væl um hvørt lambið og hvørja ær í hesum fylgi. Hann kendi síni og Bizet sást binda niður veðragjólvingarnar, ið nú skuldu lyftast og lættast. Livandi, rørandi vaks orkestrið upp úr heystardáminum og vindurin úr Skarðinum fanaði burtur, tá ið hann hoyrði tónarnar frá Bizét. Flettingarmenninir í høllini tóku hugvurnar av høvðinum og hildu saman hendur og bedýraðu vektina. Nei, ikki hevði so góð vekt verið í fimleikarhøllini. Bismarin skákaði sær á og fórv strikuni. Floytuspælið hjá tí

ungu gentuni, fekk Papagenu at tumma so skjótt, at flogmúsín sá alt fyrri sær uttan so mikið sum at lyfta eygnalokinum. Ljósir dreymar vóru kring teg, men onkrir við ófrætta dámi nálgast uppi í. Sjóvinnubankin var seyðhúsið, har tey góðu lombini høvdu verið. Landskassin var brunnurin, hvar flestu føroyingarnir skuldu vaskast... so reinir, at ikki peningalús var eftir á kroppinum. Saxofonljóðið var yndisligt... gott at hoyra slíkt jarm, nú tá tað rann úr 60 milliónum. (b)runninum. Flestu hagapartar eru farnir yvirtil turvask, so ikki ersonógv málageip og jarm longur á rættini... eitt spræn undir holdið á seyðinum skal halda lýsnum burtur.

Tey ungu reistust, fóru av rættini. Bizet sat á rættargarðinum og eygleiddi tey. Tú fórt til hús og skrivaði hesar linjur um hetta kvöld.

Frits Johannesen

